

خاطرات آقای مهندس جواد حسینی در جهت تاسیس کانون کانادایی مهندسين و آرشیتکت های ایران

پس از اینکه تعداد قابل توجهی از هموطنان ما در کانادا و بخصوص در تورنتو بعنوان مهاجر مقیم شدند. همیشه در همه موارد کمبودها و گمشده هایی نسبت به زندگی در مملکت خودمان وجود داشت در این میان خود من همیشه دنبال گمشده حرفه ای خود بودم. و آن جمع شدن مهندسين ایرانی در خانه خودشان بود. زیرا همه ما چنین محفلی را در ایران بنام کانون مهندسين داشتیم که بسیار وسیع و موفق بود. از اساتید دانشگاهها تا مهندسين جوان همه با هم در این کانون شرکت داشتند. درست آن چیزی که ما به آن در این نقطه از دنیا نیاز داشتیم. این موضوع همیشه در فکرم بود تا اینکه در تاریخ 21 مارچ 1988 بدعوت یکی از دوستان بسیار عزیز زنده یاد مهندس بهمن صرافیان (یکی از برجسته ترین مهندسين ایران) در منزل ایشان جمع بودیم. البته این یک مهمانی خصوصی و دوستانه بود.

در آن شب صحبت ها فراوان بود بخصوص از تعداد قابل توجه ایرانیان مقیم تورنتو ذکری بعمل آمد. در پیرو آن اینجانب گفتم که بین جوامع ایرانی تعداد مهندسين نیز بسیار چشم گیر است. تا جائیکه از همکلاسیهای خود من که ورودی سال 1337 دانشکده فنی دانشگاه تهران رشته راه و ساختمان فارغ التحصیل شدیم پنج نفر در این شهر زندگی می کنند.

بدنبال این بحث اضافه نمودیم وقت آن شده که دست بکار ایجاد کانونی حرفه ای باشیم. دوست عزیز دیگرم آقای مهندس عبدالمجید بدیع که متاسفانه اکنون در بین ما نیست و خیلی زود ما را در این دنیا گذاشت و برآستی یکی از برجسته ترین مهندسين مقیم کانادا بود به من گفتند درباره این پیشنهاد جدی و آماده شروع هستی. گفتم با کمال میل و اشتیاق.

سپس بلافاصله از صاحبخانه یک برگ کاغذ گرفتند و از همان لحظه شروع به جمع آوری اسامی، آدرس ها و شماره تلفن ها نمودیم. با توجه باینکه هر یک از مهمانان تعدادی نام بخاطر داشتند در آن شب لیستی تهیه شد که این لیست در روزهای بعد بتدریج تکمیل تر شد. در آن زمان شادروان دکتر کیقبادی که از معلمین ما در دانشکده فنی تهران بودند در تورنتو حضور داشتند. با توجه به تجربیات نامبرده و اینکه همه مهندسين برای ایشان احترام خاصی قائل بودند از ایشان دعوت نمودیم که در این زمینه ما را یاری دهند. نامبرده نیز با کمال خوشروئی این دعوت ما را پذیرفتند. از آن به بعد ما سه نفر تعداد جلساتی در مورد چگونگی شروع کار و دعوت از مهندسين با هم داشتیم. دعوتنامه ای تهیه شد و برای روز 17 آپریل 1988 سالنی از کتابخانه نورت یورک واقع در تقاطع خیابانهای لارنس و دان میلز اجاره نموده و دعوتنامه ها را برای حدود یکصد و پنجاه نفر از مهندسين ارسال نمودیم.

در روز موعود تعدادی حدود یکصدنفر این دعوت را پذیرفته و در جلسه حضور بهم رسانیدند. ناگفته نماند که خانم های مهندس نیز با کمال اشتیاق پذیری را از مدعوین بعهدہ گرفتند.

جلسه بسیار عالی برگزار شد. ابتدا آقای مهندس بدیع ضمن خوش آمدگویی شرح شروع این امر را بااطلاع مدعوین رسانیدند و ضمن دعوت جهت انتخاب اولین هیئت مدیره از مدعوین درخواست نمودند از کاندید نمودن ما دو نفر جهت شرکت در هیئت مدیره خودداری نمایند. زیرا از طرفی تعداد زیادی مهندسين واجد شرایط بهتر در جلسه حضور داشتند و از طرف دیگر هدف ما بوجود آوردن چنین کانونی بود نه ریاست کردن در آن.

سپس آقای دکتر کیقبادی مطالبی درباره کانون و اهداف آن بیان داشتند و سپس اقدام به رای گیری شد. که این کار بخوبی به انجام رسید.

از آن لحظه کانون مهندسين و آرشیتکت های ایرانی (کانون کانادایی) متولد و آغاز بکار نمود و امروزه دارای تعداد زیادی عضو بوده و با کوشش هیئت مدیره دوره های مختلف در حمایت مهندسين یکی از موفق ترین اجتماعات ایرانی بوده و می باشد.

در اینجا یکبار دیگر از همکار عزیزم زنده یاد مهندس عبدالمجید بدیع یاد نموده و برای روح او شادی آرزو دارم. نامبرده زحمات زیادی در بوجود آوردن کانون بعهدہ داشتند.

جواد حسینی – 13 فوریه 2008

این مقاله توسط آقای مهندس جواد حسینی به مناسبتہ بیستمین سال تاسیس کانون کانادایی مهندسين و آرشیتکت های ایرانی تهیه شده

